

جریده عالم

سالروز خروج شوروی از افغانستان: خروجی که پایان جنگ را به ارمان نیاورد

اگر چه نیروهای ارتش سرخ اتحاد جماهیر شوروی که در سوم دی ماه سال ۱۳۵۸ شمسی به افغانستان تجاوز نظامی گسترده انجام داده بودند پس از نه سال حضور در (۲۶ بهمن ماه) ۱۳۶۷ شمسی باناکامی این کشور را ترک کردند اما جنگ پایان نیافت و تداوم آن به حضور آمریکانجامید که تا امروز ادامه دارد.

هرچند از خروج نظامیان ارتش سرخ از افغانستان ۳۰ سال می گذرد اما تحولاتی که در این مدت در افغانستان از اثر تداوم جنگ به وجود آمده است همه را به حیرت انداخته است.

فرماندهان و افرادی که خود زمانی از نامداران جهادی علیه ارتش سرخ بودند و دل به همکاری و حمایت آمریکابستند باز گذشت هجده سال به نتیجه مطلوب نرسیدند و امروز برای یافتن گم شده خود که همانا صلح پایدار است، بار دیگر به دروازه روسیه برای یافتن آن رفتند.

نشستی که باحضور طالبان و شماری از فرماندهان جهادی و رهبران سیاسی کنونی افغانستان در مسکو برگزار شد، به گفته شرکت کنندگان در ظاهر نتیجه ای رضایت بخش داد که همه شرکت کنندگان از آن ابراز رضایت کرده و خواستار تداوم آن در کشور های دیگر شدند. به مناسب سالروز خروج ارتش سرخ شوروی از افغانستان تفسیرهای زیادی صورت گرفته است که برخی از کارشناسان بر این باورند: وقتی آخرین سرباز شوروی در (۲۶ بهمن سال) ۱۳۶۷ خورشیدی به فرمان رهبرانش از روی پل حیران در استان بلخ در شمال افغانستان گذشت و وارد قلمرو شوروی آن زمان در کشور کنونی ازبکستان شد، موج شادی ملت مسلمان افغانستان را از بابت شکست اشغالگران کمونیست و دولت وابسته آن هافر گرفت و افقی روشن از داشتن کشوری آزاد، مستقل و توانمند در منظر این مردم افغانستان نمایان شد.

این شادی متأسفانه دوام نیاورد و با بروز رخدادهایی پی در پی این پیروزی شیرین، تلخ گشت به گونه ای که هزینه آن اشتباهات را مردم افغانستان تا امروز نیز پرداخت می کنند.

حکومت طرفدار شوروی به رهبری نجیب الله تا سال ۱۳۷۱ شمسی ادامه یافت و در فروردین ماه همان سال سقوط کرد و مجاهدین به قدرت رسیدند.

این اشتفتگی داخلی مردم را به ستوه آورد و در عمل زندگی عادی آن ها را مختل کرد و میلیون ها پناهجوی افغان که به خارج فرار کرده بودند حتی با گذشت حدود پنج سال از خروج اشغالگران جایی برای بازگشت نداشتند و این بستری شد برای تولد طالبان. اگر چه جنگجویان گروه طالبان در زمان مبارزه با شوروی به این نام وجود نداشتند و در جمع همین احزاب فعالیت می کردند؛ اما این گروه به طور رسمی در سال ۱۹۹۴ میلادی به عنوان گروه ناجی برای مردم خسته از دو دهه جنگ بدون دستاورد ظهور کرد و با شعارهای جذاب عدالت و قانون با معیار اسلامی توانست به سرعت بر ۹۵ درصد خاک افغانستان مسلط شود. امروز از آن زمان هجده سال می گذرد هنوز جنگ پایان نیافته است و هر روز افغان ها قربانی جنگ، حملات انتحاری، انفجار و حملات هوایی آمریکا با هم پیمانان غربی آن ها می شود. با حمله نظامی امریکانه تنها القاعده و طالبان نابود نشد، بلکه اکنون با ادعای مقامات افغان گروه های تروریستی موجود در افغانستان به بیست گروه رسیده و دامنه حملات هم وحشیانه تر شده است. از مراکز آموزشی، مساجد، مراکز ورزشی و هر جاکه جمعیتی وجود داشته باشد بدون هیچ گونه ملاحظه ای هدف قرار می گیرند.

از اول سال ۱۳۹۷ شمسی که آمریکایه خواسته طالبان تن داد و برای صلح افغانستان گام برداشته است تاکنون نشست های متعدد پنهانی با گروه طالبان برگزار کرده و پنجمین نشست آن هافرار است به زودی در قطر برگزار شود.

افغان ها که از جنگ چهل ساله در این کشور به شدت خسته شده اند و قربانی های بی شماری خواسته و ناخواسته داده اند، انتظار صلحی را می کشند که بار دیگر منجر به درگیری با نام های جدید در این کشور نشود اما این خواسته افغان ها هنوز هم در هاله ای از ابهام قرار دارد و روشن نیست که پایان روند کنونی صلح به چه چیزی منجر خواهد شد.

صحبت های پمپئودر نشست ورشو شبیه به مقامی نبود که توانسته باشد دیدگاهش در مورد ایران، اسرائیل، فلسطین، یمن یا هر چیز دیگری را پیش ببرد. شاید هم خسته و بی حال بوده، یا از هوای سرد زمستانی لهستان کلافه شده، اما به هر حال لحن او بی رمق بود. او از تشکیل یک ائتلاف تازه برای مقابله با مسائل خاورمیانه گفت، اما شور و شوق کسی که توانسته باشد چنین ائتلافی تشکیل داده باشد، در او به چشم نمی خورد.

معلوم نیست در این چند روز داشته با چه کسی صحبت می کرده. تنها یک رئیس سرشناس در این جمع حضور داشت، آن هم نتانیاهو بود. پمپئو و نتانیاهو از مدت ها پیش از این نشست هم در مورد ایران اتفاق نظر داشتند. مطمئن هستم که او در نشست های غیر علنی با اعتراضات قدرتمندی از جانب اروپایی ها در موضوع ایران روبه رو شده است.

هیأت ها خیلی تلاش داشتند روی این مسئله مانور دهند که اسرائیلی ها با عرب ها دست داده اند و در مورد صلح صحبت می کنند؛ اما هیچ نماینده ای از فلسطینی ها حضور نداشت. درست مثل مذاکرات برگزیت، لهستانی ها فکر می کردند که دارند با اتحادیه اروپا مذاکره می کنند، اما فقط داشتند با خودشان صحبت می کردند.

اختلاف میان حاضران در این نشست آن قدر بود که شرکت کنندگان حتی نتوانستند بیانه مشترکی صادر کنند و تنها آمریکا و لهستان در بیانه ای دوجانبه نتایج نشست را اعلام کردند: تشکیل چند کارگروه در مورد غرب آسیا.

جنگالی که خیلی از مخالفان ایران را ذوق زده کرده بود، حالا در حالی فروکش می کند که نشست ورشو بدون دستاورد روشنی پایان یافته و نه ائتلاف رسمی ضد ایرانی شکل گرفته، نه فلسطینی ها حاضر شده اند با نتانیاهو در گیر انتخابات سیرک میز بنشینند.

عادی سازی روابط با این کشورها را اعلام کند. اما اوج دستاورد نتانیاهو از این نشست، شام خوردن زیر یک سقف کنار وزرای عرب و حضور در عکس دسته جمعی شرکت کنندگان در این نشست بود. نخست وزیر رژیم صهیونیستی البته از همین رخدادها هم به وجد آمده بود. او در مورد ضیافت شام به رسانه های اسرائیلی گفته اتاق بزرگی نبود. آن ها با وجود حضور نتانیاهو نشستند و از جایشان بلند نشدند.

او در این نشست چند ویدئوی تبلیغاتی برای انتخابات آتی در فلسطین اشغالی ضبط کرد، اما دیدار عمومی بین طرفین انجام نشد، روابط تل آویو و اعراب دستکم فعلاً به صورت رسمی از آنچه بود، فراتر نرفت و در همان سطح همکاری های مخفیانه علیه ایران باقی ماند. ورشو، نتوانست نشست مادرید دیگری برای تل آویو باشد.

ساعتی پس از نشست در اقدامی که خبرنگارهای اسرائیلی آن را نشانی از نارسندی نتانیاهو از خودداری وزرای عرب از دیدار با وی تفسیر کرده اند، ویدئوی صحبت های ضد ایرانی این وزرا در نشست غیر علنی ورشو را منتشر کرد.

موضوع طرح سازش تشکیلات خودگردان فلسطین با رژیم صهیونیستی هم پیشرفتی نداشت، بیش از همه به این دلیل که یک طرف این معافله قرن، یعنی تشکیلات خودگردان، در اعتراض به انتقال سفارت آمریکا به قدس اشغالی، اساساً ماه هاست که ایالت متحده را فاقد صلاحیت میانجی گری خوانده و در نشست هایی که واشنگتن برگزار می کند، شرکت نمی کند.

نشست ورشو هم از این بایکوت چند ماهه کنفرانس های آمریکایی توسط تشکیلات خودگردان مستثنی نبود و فلسطینی ها نماینده ای در آن نداشتند. طرح معامله قرن ابتدا قرار بود تا تابستان امسال رونمایی شود، اما جرد کوشنر در نشست ورشو برای چندمین بار رونمایی از این طرح را به تعویق انداخت و آن را به بعد از انتخابات فروردین در فلسطین اشغالی موکول کرد.

کیم یلمگارد خبرنگار نشریه یو اس ای تودی در مورد نتایج نشست ورشو و اظهارات «هایک پمپئو» در نشست خبری پایانی کنفرانس ورشو نوشته است:

صحبت های پمپئو شبیه به مقامی نبود که توانسته باشد دیدگاهش در مورد ایران، اسرائیل، فلسطین، یمن

مقام های آمریکایی و لهستانی پیش از نشست ورشو تأکید داشتند که قرار نیست این نشست محملی برای حمله لفظی به ایران باشد. با این وجود، مقام های رژیم صهیونیستی و آمریکا در این نشست بارها با تندترین الفاظ به ایران حمله کردند

اظهارات آن به تغییر دستور کار نشست ورشو اشاره به بیانه هایی است که مقام های آمریکایی و لهستانی پیش از این نشست صادر کرده و تأکید داشتند که قرار نیست این نشست محلی برای حمله لفظی به ایران باشد. با این وجود، مقام های رژیم صهیونیستی و آمریکا در این نشست بارها با تندترین الفاظ به ایران حمله کردند.

یک دیپلمات یکی از کشورهای اروپایی حاضر در نشست ورشو هم باینان این که کاملاً مخالف اظهارات

پنس است، گفته ما می خواهیم در مسئله ایران به نتایج خوبی برسیم، نمی خواهیم ایران را به سمت ترک تعهدات هسته ای سوق دهیم.

نشست ورشو در حرکت به سمت یک ائتلاف منطقه ای علیه ایران هم موفق نبود. شایعه شده بود که بنیامین نتانیاهو نخست وزیر رژیم صهیونیستی ممکن است در جریان این نشست در برابر دوربین ها با وزرای کشورهای عربی حاشیه خلیج فارس دست دهد و حتی روند

اظهارات پنس، در تویتر نوشته: معاون رئیس جمهور ایالات متحده می توانست از طرح درخواست خروج اروپا از برجام خودداری کند؛ اما این کار را نکرد. انجام این کار در خاک اروپا، آن هم در حالی که ۲۸ کشور اتحادیه اروپا همین اخیراً بار دیگر بر حمایت خود از این توافق تأکید کرده اند، تنها بستر تنش ها می افزاید و تلاش های دولت دونالد ترامپ برای همراه کردن سه کشور اروپایی آلمان، فرانسه و انگلیس با سیاست گسترده تر مقابله با ایران را هم تضعیف می کند.

اظهارات پنس و کنش اروپایی هایی از جمله دستیار وزیر خارجه آلمان نیلس آنن را هم به همراه داشت. او که به نمایندگی از این نشست ورشو حضور داشت، دقیقاً یک بعد از سخنرانی پنس نوشت برخلاف آنچه قبلاً اعلام شده بود، عمده وقت نشست ورشو عملاً به صحبت در مورد ایران گذشت. او به صراحت خواسته پنس را رد کرد و گفت اتحادیه اروپا همچنان به برجام پایبند می ماند.

نیلس آنن دستیار وزیر خارجه آلمان در مورد تناقض میان عنوان و محتوای نشست برگزار شده در ورشو لهستان، در تویتر نوشت: کنفرانس ورشو قرار بود در مورد صلح و امنیت منطقه خاورمیانه باشد؛ اما نه اینتا، عمده مسائل آن در مورد ایران بود. وی افزود: پاسخ ما، بسیار ساده است. اروپا به نحوی متحد و محتاطانه گام برمی دارد. ما روی فشار و گفت و گو حساب کرده ایم. اروپا پای برجام می ایستد.

رئیس جمهور آمریکان نشان داده تنها این نشست اروپایی ها را با واشنگتن همراه نکرده، بلکه ممکن است به تشدید تنش میان طرفین هم منجر شود. پنس در سخنرانی اش با لحنی بی سابقه متحدان آمریکا در اروپا را خطاب قرار داد، آن ها را به تلاش برای تضعیف تحریم های آمریکامتهم کرد و با عباراتی امرانه گفت که اروپایی ها باید از برجام خارج شده و به کارزار فشار به ایران بپیوندند.

معاون رئیس جمهور آمریکا پیش تر نیز گفته بود: با انتقاد از کشورهای اروپایی به دلیل آنچه او تلاش برای شکست تحریم های ایالات متحده خواند، گفت زمان آن است که کشورهای اروپایی هم از توافق هسته ای با ایران خارج شوند. مایک پنس در سخنرانی اش در نشست ورشو، به طرح اظهاراتی ضد ایرانی پرداخت و مدعی شد که ایران مهم ترین تهدید برای امنیت منطقه غرب آسیاست.

او برجام را از متوقف کردن برنامه هسته ای ایران ناتوان خواند و گفت این توافق صرفاً پیشرفت هسته ای ایران را به تأخیر انداخت. وی در ادامه با تمجید از امارات و بحرین به دلیل حمایت از تلاش های ضد ایرانی آمریکا، گفت: اما متأسفانه، برخی از شرکای پیشروی اروپایی ما به هیچ وجه در این زمینه همکاری نکرده اند. در واقع آن ها تلاش هایی برای شکستن تحریم های اقتصادی ما، رهبری کرده اند. الی گرانامیه عضو ارشد شورای روابط خارجی اتحادیه اروپا در مورد

نشستی که از هفته ها پیش تبلیغات فراوانی در مورد آن شده بود، در حالی روزهای چهارشنبه و پنجشنبه (۲۴ و ۲۵ بهمن ماه) در ورشو، پایتخت لهستان برگزار شد که شرکت کنندگان در آن حتی یک بیانه مشترک هم صادر نکردند. زمانی که مایک پمپئو وزیر خارجه آمریکا چند هفته پیش در مصاحبه با شبکه فاکس نیوز از توافق واشنگتن و ورشو برای برگزاری نشست برای ایجاد ائتلافی علیه ایران صحبت کرد، جنجال زیادی به راه افتاد و تحلیل گران نزدیک به رژیم صهیونیستی آن را نقطه عطفی در جهت مقابله با ایران توصیف کردند. محملی برای همراه کردن اروپا و آسیا با تلاش برای اعمال فشار به ایران، مقدمه تشکیل ناتوی عربی و محفلی برای پیشبرد طرح معامله قرن، همگی توصیفاتی بود که از زبان مقام های آمریکایی در مورد این نشست شنیده می شد.

نشانه های شکست ورشو حتی پیش از آغاز آن هم قابل مشاهده بود؛ زمانی که مقام های آمریکایی و لهستانی از بیم انصراف گسترده کشورها از شرکت در نشست مجبور شدند در ظاهر دستور کار نشست را گسترده تر کرده و ادعا کنند قرار نیست ورشو محلی برای بدنام کردن ایران و تاختن به یک کشور باشد. حالا با اتمام این نشست، دیگر به قطعیتی می توان گفت نه تنها هیچ یک از این اهداف محقق نشده، بلکه در مواردی این کنفرانس یک گام به عقب برای آمریکابوده است. سخنرانی مایک پنس، معاون

اهداف امریکا در ورشو به بن بست رسید

نشستی پر حاشیه و بی نتیجه

دهلی نو: پاسخ ما به حمله کشمیر قوی و قاطعانه خواهد بود

کاروان یاد شده شامل بیش از هفتاد دستگاه اتوبوس به گونه ای هدف این حمله انتحاری قرار گرفت که به گزارش رسانه های محلی تعدادی از اتوبوس ها به کلی منهدم و به بخش عمده آن ها خسارات فراوان وارد شد.

خبرگزاری آنا تولی ضمن ارائه گزارشی از شمار قربانیان حادثه تصریح کرد وزارت امور خارجه ترکیه نیز این حمله تروریستی را محکوم کرده است.

گفتنی است کشمیر و مسئله جدایی آن از هند مسئله اصلی گروه های تجزیه طلبی است که از سال ۱۹۸۹ مبارزات خود را برای استقلال و نزدیکی به پاکستان آغاز کرده اند. به نقل از خبرگزاری رویترز، دولت هندوستان، اسلام آباد را متهم می کند که اجازه می دهد گروه های شبه نظامی از داخل

هند ضمن محکوم کردن حمله انتحاری روز پنجشنبه (۲۵ بهمن ماه) به کاروان حامل نیروهای امنیتی در بخش کنترل خود در ایالت جامسو و کشمیر، خواهان اعمال مجازات شدید بر ضد گروه جیش محمد شد. این گروه ساعاتی پس از این حمله مرگبار مسئولیت آن را بر عهده گرفت.

دهلی نو در پی این است تا سر کرده و گروه جیش محمد که از آن به عنوان یک گروه تروریستی یاد می شود در فهرست سیاه سازمان ملل متحد قرار گیرد. این حمله که شمار قربانیان آن از سوی برخی خبرگزاری ها بیش از ۴۴ نفر عنوان شده است روز پنجشنبه (۲۵ بهمن ماه) در حالی به وقوع پیوست که عامل انتحاری خودروی مملو از مواد منفجره را به یک دستگاه اتوبوس کاروان نیروهای امنیتی هند کوید.

حمله تروریستی به کاروان پلیس هند

کشمیر که منطقه ای با جمعیت اکثرأ مسلمان است چندین دهه است که شاهد اقدامات خصمانه بین هندوستان و پاکستان است. هر دو کشور مدعی مالکیت این منطقه هستند. دو کشور هند و پاکستان تاکنون سه بار بر سر مسئله کشمیر با یکدیگر وارد جنگ شده اند که طی این مناقشات دست کم هفتاد هزار نفر جان خود را از دست داده اند.

بی ثبات کنند.